

polítics convertintse en furibunt enemic personal d'ells. Aquestos cacics, que no eren tant dolents com els altres, foren els que mes costaren d'enderrocar precisament perquè'l poble no'ls duia tanta rencúnia, perquè no havia sigut tan vexat per ells.

—I que s'han fet aquestos un cop trets.

—Molts d'ells s'han donat compte de que no debia haver-hi mes cacics i al revés dels altres, dels dolents, que han seguit combatent per veurer si podien tornar a ressucitar el caciquisme continuant les barrabassades que els ha sigut possible fer, o s'han quedat a casa abandonant una política que el seu bon sentit els ha mostrat ja caducada, o canviant d'orientacions s'han agregat a les files de la política moderna que no admet cacics.

—I doncs perquè es parla encara de caciquisme.

—Fora de Catalunya, perquè el poble s'ha despertat i vol sacudir semblant jou seguint el nostre exemple.

—I aquí Catalunya.

—Per enderrocar els pocs que queden i algú que n'ha nascut de nou com desgraciadament ha passat a nostra Vila.

—¡Ail! ¡Sr. Gregori! gracies a Deu que havem arribat on jo volia.

—¿On volías arribar?

—Si, a parlar del caciquisme de casa nostra, de nostre poble; aquest era el que m'interessava, però vosté semblava que ho fes expressament, vingan coses d'altres senyors i alló dels que's menjén els presoners i si hi ha cacics mes dolents i menos dolents.

—Be, que't sap greu que t'hagi explicat tot aixó.

—No, que m'ha agradat, are sè que son cacics que no ho sabia, però jo volia parlar dels nostres, diguimen alguna cosa.

—Sols te diré que'ls que are tenim son pitjors, molt pitjors que'ls que teniem; en el

canvi, hi havem perdut moltíssim, però per avui ja n'hi ha prou, ja'n parlarem la setmana entrant.

—Com vulgui.

Per trasllat
MARCH.

D'ARTS

ORFEÓ GRANOLLERS. Aquesta ja important entitat choral, quina actuació brillant venim seguint amb interès desde sa fundació, encare que mai ho havien exterioritzat, no per manca de voluntat, sinó per falta de medis de publicació, doná el passat diumenge una prova mes de com se desvetlla per la cultura de nostre poble, procurant al ensemps honest i atractívol esplai a sos socis i a tots els quins trevalen per a son desenrotllament.

Sense estridencies fa sa via vers sa idealitat i sense aquella preparació d'alabances istil *Joan Palomo*, organitzá una interessant exposició de tarjes postals originaries de ben diferentes nacions fentne sa inauguració el passat diumenge a la tarda, essent visitadíssima, no oíntse mes que alabances per sa acertada organització aixís com per sa bona presentació, doncs de debó feia goig de veurer lo ben conjuminades que estaven en sa distribució per nacions, cridant força la atenció una secció dedicada a reproduccions d'obres d'art.

Aquesta exposició's composta de mes de cinccentes tarjes estant representades ben aprop d'una vintena de Nacions entre elles el Japó, Bèlgica, Sèrbia i Rússia.

Una vegada feta la inauguració's celebrá en el saló-café un interessant concert, corrent a càrrec d'un sextet dirigit pel mestre En Martí Llobet estant integrat per els professors de l'orquestra «Unió Artística» Miquel Vicens (violí), Ramón Camps (clarinet), Jaume Sitjà (contrabaix) i ls orfeonistes Joaquim Castelló (violí) i Emili Cot (piano).

Executaren d'una manera ben plahenta «Els missioners» del nostra paissà senyor Glanadeli, «Barceuse» de Jocelyn; «Serenata Tosselli», «Nazareth», «Simple Aveo», «Adoremus» en quina